

IPCC - manglende vitenskapelige prinsipper

Ole Henrik Ellestad*

Per Arne Bjørkum skriver i Aftenposten 19.8 at IPCCs klimateori har visse trekk felles med kvasiteori, og etterlyste fokus på de kritiske deler av Klimapanelets teori om drivhuseffekten. Siden Aftenposten refuserte slike fakta til sine lesere, presenteres innlegget her.

Bjørkum viser til Karl Poppers prinsipp om at holdbare teorier må formuleres slik at de kan forkastes ved testing og observasjoner. Rasmus Benestad, Reidar Lund, Bjørn H. Samset og filosof Arne Solli Sal unngår dette hovedpoenget i sine tilsvarende svar. De omtaler ulike sider ved teorien, som virker tilforlatelige og støttende uten å omtale de viktigste, kritiske faktorer som svekker teorien. Slik sett bekrefter de at Bjørkum har rett i sitt hovedanliggende.

Begrepene nødvendige og tilstrekkelige betingelser er viktige vitenskapskriterier. Det er en mengde faktorer som påvirker temperaturen på jorden. Skal CO₂-økningen være en så dominerende faktor som IPCC hevder, er det nødvendig at temperaturen (i populærvitenskapelige formuleringer) følger CO₂-variasjonene. Et tilstrekkelig bevis må i tillegg vise at ingen andre relevante faktorer gir samme påvirkning.

CO₂ kan ikke ha noen dominerende effekt

Siste århundres store klimatolog Hubert Lamb hevdet til sin død i 1997 at CO₂ ikke kunne ha en dominerende effekt, fordi temperaturen går opp uten CO₂-endringer, og den går ned selv om CO₂ øker. Et sammenfall i perioden 1980-2000 er langt fra tilstrekkelig. Historiske data og utflating av klodens middeltemperatur siste 19 år bekrefter dette. En rekke målinger viser at først øker temperaturen og deretter CO₂, og det mest interessante – når CO₂ har økt og skulle «kontrollert» temperaturen, så avtar temperaturen først, med påfølgende reduksjon av CO₂.

Ifølge IPCCs teori skal økt CO₂-mengde medføre en temperaturøkning høyt oppe i troposfæren over tropene (hot spot). Den observeres ikke, hverken med satellittmålinger eller værbaljonger. Her er ikke engang en nødvendig betingelse fra deres egen teori oppfylt. Temperaturøkningen skal være mest markant ved begge polene. I Antarktis er det blitt litt kaldere og rekordmye havis siste 30 år, så her er heller ikke den nødvendige betingelsen oppfylt. Det er den i Arktis. Men oppvarmingen der har høyst sannsynlig sammenheng med endringer i Golfstrømmen og strømmen via Beringstredet inn i Polhavet, slik målinger viser. Og områdene rundt Grønland har temperaturer delvis i motfase med øvrige Arktis. Så her er det intet tilstrekkelig bevis.

Vanndampen er den viktigste drivhusgassen

CO₂ er en svak drivhusgass sammenlignet med vanndamp, som også danner skyer med mye større effekt enn CO₂. IPCC legger til grunn at økt temperatur gir mer vanndamp, som skal stå for mesteparten av temperaturøkning. Men i de betydningsfulle deler av atmosfæren måles (værbaljonger og satellitt) mindre vanndamp, så her er selv ikke en nødvendig betingelse oppfylt. Vanndampen svekker faktisk effekten av CO₂.

IPCCs teori for økning i drivhuseffekten tilfredsstiller ikke de nødvendige og tilstrekkelige betingelsene på helt sentrale områder. Drivhuseffekten er programmert inn i modellene med overdreven effekt. Modellene er ikke bare et hjelpemiddel for forskerne, slik Samset omtaler, men legges til grunn for politiske beslutninger, til tross for at de er uegnet for prognoser.

Falsifisert teori

Teorien om en betydelig effekt fra økning av CO₂ kan således falsifiseres ved at teorien svikter på essensielle punkter. IPCCs teori er således ikke «nesten like sikker som gravitasjonskraften», slik Benestad hevder. En slik sammenlikning med en av de aksepterte, basale naturkreftene viser villigheten til feilaktig fremstilling fremfor vitenskap, for å overbevise lekfolk.

*Medlem av Klimarealistenes Vitenskapelige Råd.